

INNOKENTYIJ ANNYENSZKIJ

November

(szonett)

*A bíbor tűz mily gyöngé, bágyadt,
A sárga reggel mily halott!
Tegnapról mára már az ágak
Hálózata se változott...*

*Egy vigaszom maradt: a képen
Fehér s ezüst vonásokat
Láthatok ott is, hol setéten
A tusba mártott toll szaladt...*

*Köd foglya lett a nap korongja...
Ó, bár e tájon szán robogna,
Gomolygó hófelhők alatt! –*

*Rézfüttyü széltől részegülve,
Szelnénk a parttalan havat,
Megdermedt habjain repülve...*

Költészet

*Sinai tüzes csúcsára érve,
Hol fényének homálya ül,
Reménytelen, vad szenvedéllyel
Imádd Őt ismeretlenül.*

*De fuss a kék tömjén ködétől,
A dicsőség koszorúját
Megtvetve... Fuss a temploméből,
Ne halld meg papjai szavát!*

*A messzeségbe – óceánba
Merülve – áhitozz csodát,
Keresd a sívó pusztaságban
Saruja megszentelt nyomát.*

VJACSESZLAV IVANOV

Gli spiriti del viso

*A szemnek lelke van. Nem fon be minden
Virágot koszorúba, ám melyet
Letépett, emlékezetével egy
Fonatba fonja. S így íté: "Igen", "Nem",*

*Bár eltorzult, megtört a fény a szemben,
Illat-lapokból kristályt épített.
Nézd: hallgatásával üzen neked.
De álma távol tágasabb teret lel.*

*Mint hegy köde, mely lelkedre borul.
A látszat álmában megigazul.
És hárfáival azt hirdeti nékem,*

*Hogy boldog fényben, harmatban a rét,
Hogy elválások összhangja az ég,
Hogy a világ a tűrő isten képe.*

(1904)

ALEKSZANDR BLOK

Ha már a rozsdás berkenyének...

*Ha már a rozsdás berkenyének
Bíborlanak dús fürtjei, –
Ha a bakó csontos kezével
Végső szögét belém veri, –*

*Ha ólmos folyamár felett én,
A nyirkos és sötét egen,
Hazám komor szemét keresvén,
Megrándulok keresztmen, –*

*Akkor – kék messzességbe nézve,
Vércseppek, könnyek függönyén
Keresztül látom majd merészen
Sajkáján Krisztus száll felém.*

*Egy lesz reményem és reménye
És a darócing-viselet.
És bámulom a tenyerébe
Vert véres, elrozdállt szeget.*

*Krisztus! Nézd, kízzatom keresztén!
Oly bús e tágterü haza!
Kiköt-e megfeszített mennyem
Partján a sajkađ valaha.*

Hírnév, dicsőség, hősi tett: feledtem

*Hírnév, dicsőség, hősi tett: feledtem
Mindent, amit e bús föld adhatott,
Mikor megláttam egyszerű keretben
Az asztalon, hogy arcod rám ragyog.*

*De jött a nap, s te elhagytad a házam,
Eldobtam meggyalázott gyűrűmet,
Elmentél, végzetedre lelve másban,
s én elfeledtem szép arcod s szemed.*

*Napok peregtek, örvénybe merülve...
Bor s szenvedély emésztett napra nap...
S rád emlékeztem, asztalomhoz ülve,
S úgy hívtalak, mint ifjúságomat.*

*Hívtalak, ám te nem fordultál vissza,
Könnyeztem, ám te nem szálltál alá,
Kék köpenyed bús válladra borítva
Rég elmentél egy nyirkos éjszakán.*

*Gőgödnék menhelyét, te drága kedves,
Meglitted-é a másik oldalán?...
Mély álmodban köpenyed kékje repdes,
Mely messze tűnt egy nyirkos éjszakán...*

*Gyöngédség, hírnév álmát elfeledtem,
Elszállt az ifjúság, kihunyt a fény!
Szép arcod mását egyszerű keretben
Az asztalomról is levettem én.*

(Baka István fordításai)